

Arrest

nr. 247 932 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten die zich hebben afgespeeld vooraleer de bestreden beslissing werd getroffen, worden in de nota met opmerkingen opgelijst als volgt:

“Verzoeker verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, geboren te [...] (Tunesië) op [...]. Verzoeker maakte op 18.08.2008 en op 24.11.2008 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Verzoeker was toen gekend onder het alias [M.A.H.].

Aan verzoeker werd op 18.08.2008 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13).

Verzoeker maakte op 16.06.2009 nogmaals het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Aan verzoeker werd op 16.06.2009 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13).

Bij schrijven dd. 16.12.2009 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakte op 02.02.2010 en op 07.09.2013 wederom het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard op 25.08.2014.

De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25.08.2014 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat bij arrest nr. 187.291 dd. 22.05.2017 verworpen werd.

Verzoeker maakte op 22.04.2016, op 21.02.2019 en op 08.03.2020 het voor een zesde, zevende en achtste keer het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 09.03.2020 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Omwille van de maatregelen genomen naar aanleiding van het COVID-19 virus werd de op 22.03.2020 voorziene repatriëring geannuleerd.

Verzoeker maakte op 25.05.2020 nogmaals het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole."

De verwerende partij trof op 25 mei 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Deze bijlage wordt thans bestreden en luidt als volgt

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 25/05/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [F.]

voornaam: [Y.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Tunesië

In voorkomend geval, alias: [H.M.A.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Meerdere PV's werden opgemaakt te zijnen laste: PV's: GE.60.LA.050919/2009 (drugs/bezit); GE.LA.068160/2013 (drugs/verkoop), GE.60.LA.066306/2015 (drugs/bezit); GE.60.LA.O25QO2/2016 (drugs/bezit); GE.60.LA.039330/2016 (drug/bezit), GE.60.LA.050971/2016 (drugs/bezit); GE.6Q.LA.051129/2016 (drugs/bezit). Gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene diende op 12/12/2009 een aanvraag in op basis van artikel 9bis. Op 25/08/2014 werd deze aanvraag ongegrond verklaart. Er werd een negatieve beslissing genomen samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd betrokkene betekend op 23/04/2016. De negatieve beslissing omtrent de aanvraag artikel 9bis werd betrokkene betekend op 9/3/2020.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 9/3/2020.

Betrokkene verklaart in België te zijn om te werken, hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij niets heeft in Tunesië. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt:

betrokkene heeft de Belgische autoriteiten proberen te misleiden dooreen alias te gebruiken: [H.M.A.], geboren op [...] van de Algerijnse nationaliteit

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/08/2008, 16/06/2009 en 23/04/2016 en de herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22/02/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Meerdere PV's werden opgemaakt te zijnen laste: PV's: GE.60.LA.050919/2009 (drugs/bezit); GE.LA.068160/2013 (drugs/verkoop), GE.60.LA.066306/2015 (drugs/bezit); GE.60.LA.026002/2016 (drugs/bezit); GE.60.LA.039330/2016 (drug/bezit), GE.60.LA.050971/2016 (drugs/bezit); GE.60.LA.051129/2016 (drugs/bezit). Gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens (...)

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

(...)

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

(...)

Betrokkene verklaart in België te zijn om te werken. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij niets heeft in Tunesië. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Tunesië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bijlage 13septies, werpt verzoeker op:

*“- Schending van het artikel 7 Vw ;
- Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/14 Vw ;
- Schending van het artikel 8 E. V.R.M, artikel 7 van het EU Handvest en de Boulif criteria ;
- Schending van het zorgvuldigheids-, proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verweerder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat de verweerder in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kunnen verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Daarnaast houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat verweerder niet op basis van deze beginselen tot haar conclusie is gekomen en verschillende wetsbepalingen naast zich heeft neergelegd.

De beslissing zal bijgevolg vernietigd moeten worden.

4.1.2. Proportionaliteit van de verwijderingsbeslissing: Boultif criteria

4.1.2.1. Algemeen

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage septies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Art. 74/13 bevat een gelijkaardige bepaling:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Ingevolge het artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 7 van het EU Handvest van de grondrechten heeft ieder recht op de eerbiediging van zijn familie -en gezinsleven alsook van het recht op een privéleven.

Bij het nemen van een verwijderingsbeslissing dient verweerster niet enkel rekening te houden met het algemeen belang van de Belgisch staat maar ook met het individueel belang van de vreemdeling.

Indien blijkt dat de bescherming van het algemeen belang noodzakelijk is in casu, dan dient er een fair-balance test gemaakt te worden.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, hetgeen in de bestreden beslissing het geval is, een aantal specifieke elementen in acht dienen te worden genomen. Het EHRM heeft een aantal criteria geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 augustus 2001 Boultif/Zwisterland, onder meer bevestigd in EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken ;*
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland ;*
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien ;*
- de nationaliteit van de betrokkenen ;*
- de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel ;*
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie ;*
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd ;*
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen ;*
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen ;*
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.*

Uit het navolgende zal blijken dat verweerster geen rekening gehouden heeft met deze criteria, minstens dat de beslissing onvoldoende motieven hieromtrent bevat.

De beslissing is enerzijds gestoeld op het gegeven dat de verzoeker de vereiste documenten voor verblijf niet in zijn bezit heeft en anderzijds dat verzoeker 'door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden'.

4.1.2.2. De aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken en de termijn verstreken na de feiten en het gedrag van verzoeker sedertdien

Verweerster is van oordeel dat het gedrag van de verzoeker de openbare orde zou kunnen schaden.

Om na te gaan of het gedrag van de verzoeker de openbare orde zou kunnen in gevaar brengen moet het laakbaar gedrag dat aan de basis ligt om dit te besluiten toch een zekere ernst bezitten en de dreiging van het afkeurbare gedrag moet actueel zijn.

Verzoeker wenst te benadrukken hij nog nooit strafrechtelijk werd veroordeeld.

De bestreden beslissing maakt louter melding van 'meerdere PV's' lastens de verzoeker.

Er werd geen enkele aandacht besteed aan de effectieve feiten en omstandigheden, noch werden hierover inlichtingen ingewonnen.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat de verweerster zich enkel beperkt tot de loutere weergave van de kwalificatie van het de feiten vermeld in het PV (m.n. drugs/bezit), zonder in concerto te (kunnen) wijzen op de aard, de ernst en de omstandigheden van de feiten. De verzoeker is ervan overtuigd dat geen nauwkeurig onderzoek werd verricht naar de aard en de ernst van de feiten dewelke worden ingeroepen om het bevel zonder termijn te verantwoorden.

Het gegeven dat er 'meerdere PV's' zijn lastens verzoeker kan dan ook niet redelijkerwijze doen besluiten tot een mogelijke schade voor de openbare orde. Een loutere verwijzing naar het bestaan van PV's kan niet beschouwd worden als zijnde een afdoende motivering inzake de aard en de ernst der feitelijkeheden.

Uw Zetel stelt hieromtrent het volgende (RVV 8.02.2016):

"De gemachtigde kon bijkomend pas oordelen dat verzoeker een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving indien hij een meer precieze kennis had van de handelingen of gedragingen die hij stelde.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen."

Een onderzoek naar het laakbare gedrag is noodzakelijk om het gevaar voor de openbare orde na te gaan, een loutere opsomming van de kwalificaties is onvoldoende.

De feiten zijn niet zwaarwichtig noch actueel genoeg.

Enerzijds heeft het Parket nooit beslist dat de feiten ernstig genoeg waren om over te gaan tot vervolging, hetgeen op zich al aantoonde dat het om lichtere feiten gaat. Anderzijds werd het laatste PV een aantal jaren terug geleden opgesteld (m.n. in 2016), zodat op vandaag, op basis van feiten van jaren terug niet kan besloten worden tot een dreiging voor de openbare orde. Verweerster moet haar beslissing dus steunen op recent laakbaar gedrag.

Daarenboven is de herhaling van laakbaar gedrag op zichzelf ook onvoldoende. Het is vereist dat de betrokkene een neiging vertoont dat hij dit gedrag in de toekomst zal voortzetten (RVV 18.02.2014, RVV 22.05.2017 met verwijzing naar onder meer HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I, HvJ 4 oktober 2007, C-349/06, Polat, HvJ 23 maart 2006, C- 408/03, Commissie t. België). Uw zetel poneert duidelijk dat de beslissing van verweerster op een concrete wijze moet verduidelijken of - en waaruit - blijkt dat de betrokkene zijn gedrag zou voortzetten, volhouden of herhalen in de toekomst (RVV 4.05.2018).

Hoewel de rechtspraak van het EHRM het duidelijk als criterium aanhaalt, heeft verweerder het gedrag na het laatste laakbaar feit niet geanalyseerd. Louter o.b.v. oude PV's: 2009; 2015; 2016 wordt tot een dreiging van de openbare orde besloten.

Omtrent het bezit/gebruik van drugs bestaat er dan ook weldegelijk een gedoogbeleid en wordt vervolging vaak niet opportuun geacht. Men kan bezwaarlijk besluiten dat feiten die niet vervolgd worden wel een gevaar voor de openbare orde zouden betekenen.

De beslissing van de verweerder is gebaseerd op het gedrag van de verzoeker in het verleden. Zij heeft nagelaten een analyse te maken van het gedrag van de verzoeker in de laatste jaren, hetgeen hogere rechtspraak en het zorgvuldigheidsbeginsel nochtans oplegt. Pas wanneer deze analyse gemaakt is kan verweerder met kennis van zaken oordelen in welke mate verzoeker schade zou kunnen berokkenen voor de openbare orde.

Zelfs al mocht de verweerder besluiten dat dit zo is, ondanks het gegeven dat de feiten klaarblijkelijk niet zwaarwichtig genoeg zijn, dan nog dient er een fair-balance test gemaakt te worden in het kader van de grondrechten van verzoeker.

Verzoeker verwijst nog naar het gegeven dat hij werd vrijgelaten uit het centrum n.a.v. de Covid-19 pandemie. Mocht men werkelijk menen dat de verzoeker een effectief gevaar kan betekenen voor de openbare orde zouden de autoriteiten nooit beslist hebben hem vrij te laten...

Temeer ook publiekelijk aangekondigd werd dat vreemdelingen die een gevaar betekenen voor de maatschappij niet vrijgelaten zouden worden.

4.1.2.3. De tijdsduur van het verblijf in het gastland en de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Verzoeker verblijft sedert 2006 in het Rijk alwaar hij sedertdien hoofdverblijf heeft gehouden. Ruim 14 jaar verblijft verzoeker dus in België.

Verzoeker heeft in België het centrum van zijn belangen opgebouwd gedurende verscheidene jaren. Verzoeker heeft immers na al die jaren enkel nog een theoretische band met zijn land van oorsprong en geen effectieve band meer. De enige band met Tunesië is dan ook zijn nationaliteit.

Verzoeker heeft geen gezin in België maar wel een grote sociale kring dewelke hij als zijn familie beschouwt. In Tunesië heeft verzoeker niemand meer. Dit blijkt eveneens uit de verklaringen die werden neergelegd ter staving van de aanvraag o.b.v. art. 9bis van de Vreemdelingenwet...

Verzoeker verklaarde in zijn gehoor dd. 08.03.2020: 'Ik heb niets in Tunesië. Geen familie, geen werk.'

Er is een duurzame en lokale verankering in België. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker zowel de Nederlandse als de Franse taal machtig is ; hij dient niet te worden bijgestaan door een tolk en heeft zijn verhoren in Frans en Nederlands afgelegd. Uit de 9bis Vw aanvraag blijkt eveneens dat hij taallessen heeft gevolgd. Van zodra verzoeker een verblijfstatuut zou mogen hebben verkregen, zou hij direct op een legale wijze willen werken.

Besluit: meerdere Boultif criteria zijn toe te schrijven aan de verzoeker. Verweerder heeft nagelaten een grondig onderzoek te verrichten en een evenredige fair-balance test op te maken.

4.1.3. De wettelijke criteria om geen termijn toe te staan werden niet voldaan

Verweerder beargumenteert, verwijzende naar art. 74/14 § 3, 1° en 3° Vw, dat er geen termijn voor vertrek wordt toegestaan omdat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn en er een risico op onderduiken zou zijn.

4.1.3.1. Gevaar voor de openbare orde

Verzoeker verwijst naar hogervermelde argumentatie hieromtrent. Het is niet redelijk van verweerder te besluiten dat verzoeker een actueel gevaar voor de openbare orde zou uitmaken louter verwijzende

naar een aantal PV's dat werd opgesteld lastens verzoeker vanwege drugsbezit zonder enige verdere duiding en meer het gegeven dat het laatste PV dateert van 2016.

Verzoeker werd nooit strafrechtelijk veroordeeld en heeft een blanco strafblad. Verweerster heeft geen analyse gemaakt van het gedrag van verzoeker in de laatste jaren: haar besluit is dan ook onzorgvuldig en niet redelijk. De motiveringsplicht werd geschonden.

Het Hof van Justitie heeft ten ander in dit kader geoordeeld dat een PV op zich niet voldoende is om op basis van de openbare orde tot een risico op onderduiken te besluiten en vervolgens geen termijn toe te staan. Een loutere wetsovertreding (zonder veroordeling) volstaat m.a.w. níét (HVJ 11.06.2015, Zh & O / Nederland).

Er moet sprake zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die het fundamenteel belang van de samenleving aantast opdat een gevaar voor de Belgische samenleving kan worden weerhouden. Er mag niet op automatische wijze op grond van de vaststelling dat er sprake is van een wetsovertreding besloten worden tot een gevaar voor de openbare orde.

Geval per geval dient te worden beoordeeld en dit aan de hand van persoonlijke gedragingen van verzoeker en met eerbiediging van het evenredigheidsbeginsel (RVV 17.07.2017; 14.02.2018).

Verweerster heeft het evenredigheidsbeginsel geschonden.

4.1.3.2. Risico op onderduiken

Verweerster oordeelt dat er in hoofde verzoeker een risico op onderduiken zou bestaan.

Doch, het risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn;

"Net zoals in het kader van het huidige regime zal het risico op onderduiken actueel en reëel moeten zijn. Alhoewel ze niet uitdrukkelijk voorzien worden door de toepasselijke Europese akten werden deze vereisten hernomen om de willekeur van de overheid te beperken. Het risico moet actueel zijn, om te vermijden dat het bestaan van het risico op onderduiken gebaseerd is op een objectief criterium dat te oud is, zonder dat er rekening wordt gehouden met de evolutie van de situatie of van het gedrag van de betrokkene. Het feit dat het risico op onderduiken reëel is, impliceert dat het kan worden geverifieerd en dat de feiten die gebruikt worden om het risico vast te stellen op af doende wijze worden vastgesteld."

(Kamer 2016-2017 2548/1 p16)

en kan slechts worden vastgesteld na een individueel onderzoek (RVV 9.12.2015 ; RVV 4.09.2017). Rekening houdend met een aantal objectieve criteria maar ook met alle omstandigheden eigen aan elk geval.

Verweerster verwijst naar een aantal objectieve omstandigheden:

- Verzoeker zou vroeger valse documenten hebben gebruikt ;
- Verzoeker zou niet hebben meegewerkt met de overheid (hij heeft zich niet conform art. 5 Vw aangemeld bij de gemeente) ;
- Verzoeker zou hebben duidelijk gemaakt niet te willen meewerken aan een verwijderingsmaatregel, m.n. geen gevolg geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker wenst vooreerst te benadrukken dat de eerste twee redenen niet langer actueel zijn. Verweerster verwijst naar feiten van jaren terug.

M.b.t. de laatste reden wenst de verzoeker te benadrukken dat de reden hiertoe het gegeven dat verzoeker nog geen kennis mocht krijgen van enige beslissing m.b.t. de regularisatie-aanvraag op grond van het artikel 9bis Vw is. Verzoeker wenst dan ook te benadrukken dat hij pas 11 jaar na de aanvraag kennis mocht krijgen van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing, de aanvraag werd zelfs niet ten gronde werd beoordeeld. De beslissing zou daarenboven zijn genomen 5 jaar na de initiële aanvraag. Deze termijnen zijn onredelijk...

Verweerster gaat echter volledig de mist in alwaar zij nalaat de omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker in acht te nemen. Het gaat onder meer om zijn leven in België, zijn leeftijd, z'n persoonlijkheid en gedrag.

"Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen.

Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU.

Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn.

Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken"

(Kamer 2016-17, 2548/1, p 19-20)

De objectieve criteria die in aanmerking genomen worden volstaan dus op zichzelf niet om tot een risico op onderduiken vast te stellen!

Verweerster heeft haar beslissing om geen termijn toe te staan omwille van een risico op onderduiken puur o.b.v. gedateerde objectieve criteria genomen, de beslissing dient te worden vernietigd."

2.2. Uit de kritiek van verzoeker blijkt dat hij de motieven van de bestreden bevelscomponent kent maar deze op inhoudelijk vlak bekritiseert. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) blijkt dan ook niet.

2.3. De Raad bekijkt inhoudelijke kritiek op de motieven vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de

bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.4. Waar verzoeker de bestreden beslissing disproportioneel acht omdat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven alsook het recht op privéleven zoals gegarandeerd in artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad op dat hij totaal in gebreke blijft in concreto aan te tonen dat hij alhier een gezins- en familieleven alsook privéleven heeft dat valt onder de bescherming van voormelde bepalingen. Hij kon dan ook niet de verwachting koesteren om hierover afwegingen terug te vinden in de bijlage 13septies. Het volstaat niet om te beklemtonen dat hij sedert 2006 in het Rijk verblijft, hierbij te verwijzen naar verklaringen die hij heeft neergelegd ter staving van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en te poneren dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft en geen effectieve band meer heeft met zijn land van oorsprong. Het blijkt vooreerst niet dat er sprake is van een volgehouden verblijf sedert 2006 (cf. punt 2.10). In het arrest met nr. 187 291 van 22 mei 2017, dat wordt geciteerd in de nota met opmerkingen (cf. punt 1) werd voorts naar aanleiding van een beroep dat verzoeker had ingediend tegen een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten reeds gesteld: *“Volledigheidshalve wijst de Raad er bovendien op dat verzoeker zijn (vermeende) privéleven tracht te concretiseren aan de hand van een verwijzing naar zijn verzoek tot regularisatie, waarin hij heeft gewezen op zijn verblijf in België, het leren van het Nederlands, de integratie, de vriendenkring en het gegeven dat hij een arbeidscontract van onbepaalde duur op zak heeft. In deze dient de Raad op te merken dat verzoeker deze elementen aldus ter beoordeling heeft voorgelegd aan het bestuur, waarbij de afweging dienaangaande dient te worden teruggevonden in de beslissing inzake zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die op dezelfde datum als huidig bevel werd getroffen. (...) Het staat verzoeker vrij, indien hij van oordeel is dat in voormelde beslissing inzake de verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet genoegzaam werd geantwoord op al de hierin aangevoerde elementen, een annulatieberoep in te stellen tegen deze beslissing.”* Verzoeker heeft echter dergelijk beroep nooit ingediend en uit punt 1 blijkt dat hij nadien geen aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet meer heeft ingediend. Tevergeefs verwijst verzoeker naar wat hij tijdens zijn gehoor door de verwerende partij verklaarde op 8 maart 2020. Door tijdens dit gehoor te poneren dat hij in zijn herkomstland geen familie en geen werk heeft, toont hij niet aan dat hij een privé- en gezinsleven heeft in België. Verzoeker kan ook geen beschermenswaardig gezins- en privéleven aantonen door op algemene wijze te verwijzen naar het administratief dossier. Verzoeker besluit dat meerdere Boultif-criteria aan hem zijn toe te schrijven en dat de verwerende partij heeft nagelaten in dit verband een grondig onderzoek te verrichten, maar hij laat na deze criteria te concretiseren voor zijn zaak, waardoor het niet meer is dan een theoretisch betoog.

2.5. De Raad wijst er voor de volledigheid nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een privéleven ontwikkelen, en dat slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld. De sociale bindingen met België die verzoeker zou hebben ontwikkeld vanaf zijn zelf verklaarde aankomst in België vanaf 2006 m.i.v. het beheersen van het Nederlands of Frans zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande het verblijf toe te staan. De Raad wijst er voor de volledigheid ook nog op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij niet oplegt om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het privéleven van een vreemdeling.

2.6. Vervolgens gaat verzoeker dieper in op de motieven in de bevelscomponent die vasthangen aan de vaststelling dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden (artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet). Met zijn kritiek hierop gaat hij er echter totaal aan voorbij dat de verwerende partij ook toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten ook geeft op grond van de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. Meer bepaald stelt de verwerende partij vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en ook niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Verzoeker betwist deze vaststelling niet waardoor ze overeind blijft. De toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan op zich de uitreiking van een bevel om het grondgebied te verlaten schragen. De toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan dan ook worden beschouwd als een overtollig motief. Kritiek

hierop kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bevelscomponent. Dit heeft als gevolg dat de Raad niet ingaat op het betoog dat verzoeker ontwikkelt onder punt 4.1.2.2 van zijn verzoekschrift.

2.7. Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven die zijn opgenomen in de bevelscomponent om te verantwoorden waarom hij geen termijn krijgt om vrijwillig te vertrekken.

2.8. Uit de motieven in de bevelscomponent die figureren onder het kopje *“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan”*, blijkt duidelijk dat de uitvoeringstermijn van 0 dagen om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op twee juridische motieven, met name artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet (risico op onderduiken) en artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet (gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid). Beide motieven en de feitelijke overwegingen die hiermee gepaard gaan, volstaan elk op zich om de bestreden beslissing te schragen. Dit houdt in dat enkel indien gegronde kritiek geuit wordt tegen beide motieven, de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

2.9. Voor wat betreft de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet (risico op onderduiken) kan het volgende worden gelezen in de bevelscomponent:

“2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt:

betrokkene heeft de Belgische autoriteiten proberen te misleiden dooreen alias te gebruiken: [H.M.A.], geboren op [...] van de Algerijnse nationaliteit

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/08/2008, 16/06/2009 en 23/04/2016 en de herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22/02/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

2.10. Verzoeker acht de toepassing van het criterium vermeld onder “2°” en “3°” niet meer actueel, maar fraudus kan nooit worden gedekt na verloop van tijd en verzoeker heeft zich tot op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet aangemeld bij de gemeente en evenmin het bewijs geleverd dat hij op hotel logeert, minstens toont hij het tegendeel niet aan, zodat ook deze vaststellingen wel degelijk nog actueel zijn. Uit het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift met betrekking tot de toepassing van criterium “4°”, leidt de Raad af dat hij dit zelf recent acht. De Raad ziet niet in hoe verzoekers betoog inzake de betekening van de beslissing inzake zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de relevantie of het actueel karakter van dit criterium ongedaan kan maken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 25 augustus 2014 ongegrond werd verklaard. Woonstcontrole had voorts uitgewezen dat hij niet meer op het aangegeven adres verbleef en hij geen nieuw adres had doorgegeven, waardoor voormelde beslissing niet kon worden betekend. Het is slechts naar aanleiding van het op heterdaad betrappen van verzoeker op illegaal verblijf en drugsdelicten door de federale politie op 8 maart 2020 en het opsluiten van verzoeker in een gesloten centrum, dat hem deze beslissing op 9 maart 2020 werd betekend. Hiertegen werd geen beroep ingediend. Hoe dan ook, huidige beroep kan niet worden aangewend om de beslissing van de verwerende partij inzake verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen te gaan bekritisieren. Dit alles leidt tot de conclusie dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat het vastgestelde risico op onderduiken niet actueel en reëel is of niet het resultaat is van een individueel onderzoek waarbij rekening werd gehouden met alle omstandigheden eigen aan zijn geval.

2.11. Het gestelde in punt 2.10 heeft als gevolg dat de Raad verzoekers kritiek gericht tegen de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet en ontwikkeld in punt 4.1.3.1. van zijn verzoekschrift niet moet onderzoeken.

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.12. Een tweede middel is gericht tegen de beslissing tot terugleiding die is opgenomen in de bijlage 13 septies en is geconcipeerd als volgt:

"4.2. Nopens de beslissing terugleiding naar de grens

4.2.1. Middelen

- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het evenredigheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Zoals hoger uiteengezet waarborgt het zorgvuldigheidsbeginsel dat de beslissingen op een zorgvuldige wijze worden voorbereid en gebaseerd zijn op correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat verweerster de jure en de facto een verantwoorde beslissing neemt. Het redelijkheidsbeginsel garandeert dat de opgegeven motieven kunnen verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Tenslotte houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Ook bij de beslissing tot terugleiding werden deze beginselen en verplichtingen niet gerespecteerd door de verweerster. De vernietiging van de beslissing dringt zich op.

4.2.2. Risico op onderduiken als reden voor terugleiding wordt niet afdoende/deugdelijk gemotiveerd

In de gevallen waarin een bevel wordt afgegeven zonder termijn kan verweerster tevens beslissen om de betrokkene terug te leiden naar de grens (artikel 7 Vw tweede lid juncto artikel 74/14 Vw).

De beslissing tot terugleiding is een individuele beslissing is waartegen een annulatie- en/of schorsingsberoep openstaat (RVV 8.02.2020).

Terugleiding is ter zake mogelijk navolgende gevallen:

"1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of;

4° [3 ...]3

5° [3 het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;]3 6° [3 het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]3 In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.] 1 "

(art. 74/4 §3 Vw)

Verweerster beroept zich op het risico op onderduiken en opnieuw op hogervermelde objectieve criteria die op een risico tot onderduiken kunnen wijzen.

Hierboven werd uiteengezet dat de motieven waarop verweerster zich steunt om tot een risico tot onderduiken te besluiten ondeugdelijk zijn daar zij heeft nagelaten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker bij de beoordeling te betrekken. Minstens werden de motieven niet opgenomen in de beslissing waardoor de motiveringsplicht evident werd geschonden.

Daarenboven heeft de verweerster het risico op onderduiken enkel beslecht o.b.v. oude criteria.

De redenen dat er geen gevolg aan eerdere verwijderingsbeslissingen werd gegeven werd eveneens hoger verklaard: verzoeker had nog een regularisatie aanvraag lopen en wou de uitkomst afwachten gezien hij moeilijk zou kunnen terugkeren wanneer er alsnog een positieve beslissing zou worden genomen. Verweerster heeft dan ook de redelijke termijn om te beslissing overschreden.

Op basis van deze motivering kan dan ook geen beslissing tot terugwijzing worden genomen.

Ook de beslissing tot terugleiding dient te worden vernietigd."

2.13. De Raad gaat niet in op de kritiek die verzoeker onder punt 4.2 van zijn verzoekschrift ontwikkelt tegen de beslissing tot terugleiding. Immers blijkt uit informatie die de verwerende partij op 24 november 2020 heeft verstrekt en die ter terechtzitting werd meegedeeld, dat verzoeker op 27 juli 2020 in vrijheid is gesteld, waardoor hij geen belang meer heeft bij het middel.

Het tweede middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bijlage 13septies. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA